

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 112/03-10

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 10. júna 2003 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. J. P., bytom T., vo veci porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. Obdo V 39/2001 z 25. septembra 2002 o odmietnutí dovolania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. J. P. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 13. januára 2003 doručené podanie JUDr. J. P. (ďalej len „sťažovateľ“), bytom T., označené ako „Návrh na začatie konania o sťažnosti podľa Čl. 127, ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky vo veci porušenia práva na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky, Čl. 36 ods. 1, Listiny základných práv a slobôd a Čl. 6 ods. 1, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 25. septembra 2002 sp. zn. Obdo V 39/2001“ s prílohami. Z obsahu

sťažnosti, ako aj z pripojených príloh vyplynulo, že v prvej polovici roku 2000 sa sťažovateľ svojím návrhom na Krajskom súde v Trnave domáhal obnovy konania vo veci sp. zn. 20 Cb 31/98, keďže v tejto veci existujú nové skutočnosti a dôkazy, ktoré sú spôsobilé pre neho (ako pre žalobcu) privodiť priaznivejšie rozhodnutie vo veci. O návrhu na obnovu konania Krajský súd v Trnave svojím uznesením z 2. augusta 2000 (19 Cb 98/00) rozhodol tak, že ho zamietol. Na základe odvolania sťažovateľa proti tomuto uzneseniu Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) svojím uznesením z 22. marca 2001 (7 Obo 9/01) rozhodol, že napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave o zamietnutí návrhu sťažovateľa na obnovu konania potvrdil. Proti tomuto uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom najvyšší súd rozhodol tak, že ho svojím uznesením z 25. septembra 2002 (Obdo V 39/2001) odmietol pre nesplnenie podmienok jeho prípustnosti. Sťažovateľ vo svojej sťažnosti napadol uznesenie najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu, pretože ním podľa jeho názoru došlo k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). V okolnostiach prípadu potom sťažovateľ spresnil, že spôsob, akým sa najvyšší súd vysporiadal s jeho argumentáciou zdôvodňujúcou prípustnosť dovolania podľa § 237 písm. g) Občianskeho súdneho poriadku [(ďalej len „OSP“) pretože na odvolacom súde rozhodovali vylúčení sudcovia], „je nesprávny“, takže „pokiaľ Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že namietaní sudcovia vzťah k veci nemajú, sťažovateľ považuje jeho rozhodnutie za také, že ním došlo k odňatiu jeho práva na spravodlivý proces a teda k porušeniu práva na súdnu ochranu“.

V dôsledku uvedeného sťažovateľ požiadal, aby ústavný súd nálezom rozhodol takto:

„Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 25. septembra 2002 pod sp. zn. Obdo V 39/2001 boli porušené práva JUDr. J. P. na súdnu ochranu podľa Čl. 46 ods. 1, Ústavy Slovenskej republiky, Čl. 36 ods. 1, Listiny základných ľudských práv a slobôd a Čl. 6 ods. 1, Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 25. septembra 2002 pod sp. zn. Obdo V 39/2001 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd je podľa čl. 127 ods. 1 ústavy s účinnosťou od 1. januára 2002 oprávnený konať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ktorými namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd upravených buď v ústave, alebo v medzinárodnej zmluve o ľudských právach, ak o ich ochrane nerozhoduje iný súd. Podmienky konania ústavného súdu o sťažnostiach, ako aj ich zákonom predpísané náležitosti sú upravené v zákone Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), pričom nesplnenie niektorej z nich má za následok odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd preto predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a skúmal, či neexistujú dôvody na jej odmietnutie podľa § 25 ods. 2 citovaného zákona.

Vychádzajúc zo zásady subsidiarity konania ústavného súdu o ochrane základných práv a slobôd (vo vzťahu k právomoci všeobecných súdov) ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa predovšetkým skonštatoval, že ochranu základným právam, porušenie ktorých sťažovateľ namietal (t. j. práva na súdnu ochranu podľa ústavy, listiny a dohovoru), mu poskytujú všeobecné súdy na základe účinného právneho prostriedku nápravy. Z obsahu sťažnosti, ako aj z priložených príloh ústavný súd totiž zistil, že o návrhu sťažovateľa na obnovu konania rozhodol Krajský súd v Trnave 2. augusta 2000 (19 Cb 98/00) a proti tomuto uzneseniu bolo prípustné odvolanie, ktoré sťažovateľ aj využil (pred najvyšším súdom), hoci s výsledkom, ktorý pre neho nebol priaznivý. Hoci je pravdou, že voči rozhodnutiu súdu o odmietnutí dovolania (ako ďalšieho opravného prostriedku) už nie je prípustný opravný prostriedok, ústavný súd by o namietanom porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu mohol v takomto prípade konať

a rozhodovať iba vtedy, ak by zjavne neopodstatnený alebo arbitrárny postup súdu (bez opory v zákone) signalizoval jeho porušenie. Vo veci sp. zn. III. ÚS 72/01 ústavný súd zdôraznil, že „porušenie práva na súd, resp. prístup k súdu podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru by v prípade dovolacieho súdu prichádzalo do úvahy len vtedy, keby podmienky na prístup k tomuto súdu ustanovené OSP neboli rešpektované zo strany dovolacieho súdu spôsobom zjavne neopodstatneným alebo arbitrárnym“.

Ústavný súd z tohto hľadiska preskúmal rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. Obdo V 39/2001, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľa, avšak nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by signalizovala svojvoľný postup súdu bez opory v zákone. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia naopak vyplýva, že najvyšší súd sa zaoberal a vysporiadal s dôvodmi sťažovateľa [ktorými podporoval prípustnosť svojho dovolania s poukazom na § 237 písm. g) OSP], ale pretože sa s nimi nestotožnil, dovolanie sťažovateľa odmietol. Ústavný súd preto podotýka, že súčasťou základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny, ako aj čl. 46 ods. 1 dohovoru nie je povinnosť súdu akceptovať dôvody prípustnosti opravného prostriedku uvádzané sťažovateľom, v dôsledku čoho ich nerešpektovanie súdom ani nemožno (a bez ďalšieho) považovať za porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu. V opačnom prípade by totiž súdy stratili možnosť posúdiť, či zákonné dôvody prípustnosti a/alebo neprípustnosti podaného dovolania boli vôbec naplnené.

Keďže sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 36 ods. 1 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru z dôvodu, že najvyšší súd v dovolacom konaní sp. zn. Obdo V 39/2001 neuznal ním uvádzané dôvody prípustnosti dovolania podľa § 237 písm. g) OSP, a keďže súčasťou označených základných práv nie je aj povinnosť súdu akceptovať (vyhovieť) dôvody prípustnosti dovolania uvádzané sťažovateľom, bolo potrebné jeho sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. júna 2003